

Sygn. akt *XVII AmE 14/15*

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 czerwca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XVII Wydział Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów w składzie:

Przewodniczący:	<i>SSO Dariusz Dąbrowski</i>
Protokolant:	Sekretarz sądowy Wioleta Żochowska

po rozpoznaniu w dniu 13 czerwca 2016 r. w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa ***Firmy Handlowo – Usługowej (...). i M. (...) spółki jawnej w B.***

przeciwko ***Prezesowi Urzędu Regulacji Energetyki***

o wymierzenie kary pieniężnej

na skutek odwołania powoda od decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki

z dnia 27 listopada 2014 roku Nr (...)

orzeka:

1. oddala odwołanie,
2. zasądza od powoda ***Firmy Handlowo – Usługowej (...). i M. (...) spółki jawnej w B.*** na rzecz pozwanego Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki kwotę 360 zł (trzysta sześćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

Sygn. akt *XVII AmE 14/15*

UZASADNIENIE

Decyzją (...) z 27 listopada 2014 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki (zwany dalej „Prezesem URE”) na podstawie art. 56 ust. 2 pkt 1 w związku z art. 56 ust. 1 pkt 12 oraz art. 30 ust. 1 ustawy - Prawo energetyczne oraz art. 104 k.p.a. po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej wszczętego 9 września 2014 roku, którego stroną był przedsiębiorca ***Firma Handlowo-Usługowa (...). i M. (...) Spółka Jawna*** z siedzibą w B., posiadający nr (...) w Krajowym Rejestrze Sądowym oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), orzekł v

1 że przedsiębiorca ***Firma Handlowo-Usługowa (...). i M. (...) Spółka Jawna*** z siedzibą w B., posiadający nr (...) w Krajowym Rejestrze Sądowym oraz numer identyfikacji podatkowej (NIP): (...), naruszył warunek 2.3.1. koncesji na obrót paliwami ciekłymi, udzielonej decyzją z 16 listopada 2004 roku Nr (...), w ten sposób, iż w okresie od 1 stycznia 2013 roku do 26 grudnia 2013 roku prowadził koncesjonowaną działalność gospodarczą na stacji paliw w B.,

bez ważnego pozwolenia wodnoprawnego na odprowadzanie oczyszczonych wód opadowych i roztopowych z terenu stacji paliw - czym naruszył przepis art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy- Prawo energetyczne,

2. za działania opisane w pkt 1 wymierzył przedsiębiorcy Firma Handlowo-Usługowa (...) i M. (...) Spółka Jawna z siedzibą w B., karę pieniężną w wysokości 5000,00 zł (słownie: pięć tysięcy złotych zero groszy) tj. (...) przychodu uzyskanego przez ww. Przedsiębiorcę z działalności objętej obowiązkiem posiadania koncesji, osiągniętego w roku 2013.

W odwołaniu od przedmiotowej decyzji, powód Firma Handlowo-Usługowa (...) i M. (...) Spółka Jawna z siedzibą w B. (zwany dalej również (...)) zaskarżył ww. decyzję i wniósł o jej uchylenie w całości i odstąpienie od wymierzenia kary oraz umorzenie postępowania administracyjnego w przedmiotowej sprawie. Powód w odwołaniu wskazał, iż w jego przekonaniu nie można uznać wprowadzenie ścieków do ziemi z terenu stacji paliw powoda bez pozwolenia wodnoprawnego za naruszenie przepisów prawa wodnego i podkreślił, że za takie przewinienie podnosi się opłatę za korzystanie z wód o 500%. Taka też sankcja została nałożona na powoda przez Marszałka Województwa (...) w ramach ustalenia należnej opłaty za szczególne korzystanie z wód w 2013 roku. Powód wskazał także, iż w takim przypadku zastosowanie ma zasada zakazu karania za ten sam czyn dwa razy, tj. przez Marszałka Województwa (...) podwyższeniem opłaty i przez Prezesa Urzędu przedmiotową decyzją. Odwołujący się podniósł, iż posiadał wymagane pozwolenie wodnoprawne, które uzyskał w 2002 roku, jednak przeoczył iż utraciło ono ważność, jednak nie posiadanie go przez okres od 21 stycznia 2013 roku do 25 grudnia 2013 roku, to jest do momentu uzyskania nowego pozwolenia, nie można uznać za naruszenie przepisów prawa wodnego w sensie dosłownym, gdyż jakość wprowadzanych na stacji przez powoda do ziemi ścieków nie naruszała przepisów prawa wodnego.

W odpowiedzi na odwołanie pozwany Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wniósł o oddalenie odwołania i zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania. Pozwany podtrzymał swoje stanowisko zawarte w zaskarżonej decyzji i odniósł się do twierdzeń powoda zawartych w odwołaniu.

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

Decyzją z 6 grudnia 2002 roku Nr (...) (...) - (...), Starosta (...) udzielił powodowi pozwolenie wodno prawne na odprowadzanie wód opadowych i oczyszczonych ścieków opadowych z terenu stacji powoda do ziemi, ustalając termin jego ważności do dnia 31 grudnia 2012 roku. (k. 22 akt administracyjnych)

Decyzją z 16 listopada 2004 roku nr (...) Prezes URE udzielił powodowi koncesji na obrót paliwami ciekłymi na okres od 20 listopada 2004 roku do 20 listopada 2014 roku. Następnie zaś decyzją Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki z 22 maja 2014 roku nr (...) udzielono powodowi koncesji na okres od 21 listopada 2014 roku do 30 grudnia 2030 roku. (k. 29 i 32 akt administracyjnych)

Pismem z 29 maja 2014 roku Prezes URE wezwał powoda do złożenia szczegółowych wyjaśnień w sprawie oraz przesłania uwierzytelnionych kopii dokumentów mających związek z ujawnionym naruszeniem, jak również dokumentów umożliwiających ustalenie przychodów Przedsiębiorcy uzyskanych z działalności koncesjonowanej w poprzednim roku podatkowym. (k. 5 akt administracyjnych)

Przedsiębiorca pismem z 14 czerwca 2014 roku złożył stosowne wyjaśnienia oraz nadesłał niezbędne dokumenty, powiadomił także, że brak aktualnego pozwolenia wodnoprawnego wiązał się z przeoczeniem terminu jego ważności, a wody opadowe i roztopowe odprowadzane były w taki sam sposób jak w przypadku posiadania ważnego pozwolenia wodnoprawnego. (k. 7 akt administracyjnych)

Pismem z 9 września 2014 roku Prezes URE zawiadomił powoda o wszczęciu z urzędu postępowania administracyjnego w sprawie wymierzenia kary pieniężnej w związku z naruszeniem warunku 2.3.1 koncesji udzielonej decyzją Prezesa URE z 16 listopada 2004 roku nr (...). (k. 1 akt administracyjnych)

W odpowiedzi na wezwanie, pismem z 23 września 2014 roku powód przedstawił swoje stanowisko w sprawie ponownie wskazując, iż brak aktualnego pozwolenia wodnoprawnego wiązał się z przeoczeniem, a wody opadowe i roztopowe odprowadzane były w taki sam sposób jak w przypadku posiadania ważnego pozwolenia wodnoprawnego. Równocześnie przedłożył on dokumenty świadczące, iż dokonywał czyszczenia separatora oraz utylizacji odpadów zawierających ropę naftową lub jej produkty oraz Sprawozdanie z badań - wyniki pomiarów jakości ścieków opadowych, przeprowadzone przez certyfikowane laboratorium badawcze: Przedsiębiorstwo (...) Sp. z o. o., przeprowadzonych na stacji paliw w listopadzie 2013 roku, wskazujące, iż wody opadowe i roztopowe wprowadzane do ziemi zawierały dopuszczalną ilość substancji zanieczyszczających, zgodną z Rozporządzeniem Ministra Środowiska z 24 lipca 2006 roku w sprawie warunków, jakie należy spełnić przy wprowadzaniu ścieków do wód lub do ziemi, oraz w sprawie substancji szczególnie szkodliwych dla środowiska wodnego. (k. 36 akt administracyjnych)

Pismem z 10 października 2014 roku Prezes Urzędu wezwał przedsiębiorcę do przedstawienia dodatkowych dokumentów oraz prawidłowego poświadczenia złożonych wcześniej materiałów dowodowych. (k. 42akt administracyjnych)

W odpowiedzi na powyższe, pismem z 21 października 2014 roku Przedsiębiorca przedstawił wskazane dokumenty oraz prawidłowo poświadczone materiały do wcześniejszego pisma. (k. 44 akt administracyjnych)

Pismem z 4 listopada 2014 roku Prezes URE zawiadomił Przedsiębiorcę o zakończeniu postępowania dowodowego w przedmiotowej sprawie oraz wyznaczył 14-dniowy termin na zapoznanie się z zebrany materiał dowodowy i złożenie ewentualnych uwag i wyjaśnień. (k. 52 akt administracyjnych)

Decyzją (...) z 27 listopada 2014 roku Prezes Urzędu Regulacji Energetyki wymierzył przedsiębiorcy Firma Handlowo-Usługowa (...) i M. (...) Spółka Jawna z siedzibą w B., karę pieniężną w wysokości 5000,00 zł . (k. 3-6 akt sądowych) Od powyżej decyzji powód wniósł odwołanie zaskarżając ją w całości. (k. 7 akt sądowych)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie dokumentów załączonych przez strony do pism procesowych oraz znajdujących się w aktach administracyjnych. Prawidłowości powyższych dowodów strony nie kwestionowały, a Sąd uznał je za w pełni wiarygodne.

W tym stanie faktycznym Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie nie zasługuje na uwzględnienie, a wydaną przez pozwanego decyzję należy uznać za prawidłową i zgodną z obowiązującym prawem.

Stosownie do art. 56 ust. 1 pkt 12 ustawy - Prawo energetyczne, karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Zgodnie z ustalonym zakresem koncesji udzielonej powodowi decyzją z 16 listopada 2004 roku Nr (...) na okres od 20 listopada 2004 roku do 20 listopada 2014 roku, powód w prowadzonej działalności gospodarczej był zobowiązany na podstawie warunku 2.3.1. do „przestrzegania przepisów dotyczących ochrony środowiska, przepisów ustawy - Prawo wodne i przepisów dotyczących zasad postępowania z odpadami, a w szczególności do posiadania wymaganych zezwoleń i uzgodnień oraz do terminowej realizacji określonych tymi przepisami przedsięwzięć zabezpieczających środowisko przed szkodliwym wpływem prowadzonej działalności”. (k. 30 akt administracyjnych)

Jak wynika natomiast ze zgromadzonego materiału dowodowego w sprawie wymagane w prowadzonej przez powoda działalności gospodarczej pozwolenie wodnoprawne na odprowadzanie wód opadowych i oczyszczonych ścieków opadowych z terenu stacji powoda do ziemi utraciło ważność z dniem 31 grudnia 2012 roku (k. 22verte akt administracyjnych). Jak wskazuje sam powód w wyniku przeoczenia utraty ważności powyższego pozwolenia powód o kolejne pozwolenie wystąpił do Starosty D. dopiero 11 listopada 2013 roku, otrzymując je decyzją z 27 grudnia 2013 roku (k. 25-26 akt administracyjnych). W związku z powyższym należy uznać za bezsporne, iż w okresie od 1

stycznia 2013 roku do 26 grudnia 2013 roku Przedsiębiorca nie posiadał ważnego pozwolenia wodnoprawnego na odprowadzanie wód opadowych i oczyszczonych ścieków opadowych ze stacji znajdującej się w B..

Zgodnie z art. 122 ust 1 pkt 1 ustawy prawo wodne pozwolenie wodnoprawne jest wymagane na szczególne korzystanie z wód, za które stosownie do art. 32 ww. ustawy należy uznać korzystanie z wód wykraczające poza korzystanie powszechne lub zwykłe, w szczególności:

- 1) pobór oraz odprowadzanie wód powierzchniowych lub podziemnych;
- 2) wprowadzanie ścieków do wód lub do ziemi;
- 3) przerzuty wody oraz sztuczne zasilanie wód podziemnych;
- 4) piętrzenie oraz retencjonowanie śródlądowych wód powierzchniowych;
- 5) korzystanie z wód do celów energetycznych;
- 6) korzystanie z wód do celów żeglugi oraz spławu;
- 7) wydobywanie z wód kamienia, żwiru, piasku oraz innych materiałów, a także wycinanie roślin z wód lub brzegu;
- 8) rybackie korzystanie ze śródlądowych wód powierzchniowych.

Na podstawie wyżej wymienionych przepisów oczywistym wydaje się, że posiadanie pozwolenia na odprowadzanie wód opadowych i oczyszczonych wód opadowych ze stacji powoda jest obowiązkowe.

Tłumaczenie odwołującego się, iż jakość odprowadzanych wód i ścieków nie uległa pogorszeniu w czasie nie posiadania ważnego pozwolenia jest bezzasadne pod kątem ustalenia czy naruszył on posiadaną koncesję i może być jedynie traktowane jako okoliczność łagodząca przy ustalaniu wysokości kary pieniężnej. Nie można również zgodzić się ze stanowiskiem powoda, iż nałożenie kary pieniężnej za naruszenie koncesji będzie niezgodne z zasadą *ne bis in idem*, gdyż wskazane przez powoda podwyższenie opłaty za pobór i odprowadzanie wód, a nałożona w postępowaniu administracyjnym kara pieniężna za naruszenie koncesji dotyczą zupełnie innych przewinień.

Stosownie do art. 56 ust. 1 pkt. 12 ustawy prawo energetyczne karze pieniężnej podlega ten, kto nie przestrzega obowiązków wynikających z koncesji.

Podkreślenia wymaga, że powyższy przepis nie jest uprawniającym Prezesa URE do nałożenia kary pieniężnej, lecz obligującym go do jej wymierzenia w przypadku stwierdzenia okoliczności podlegających takiej sankcji. Kara pieniężna, o której mowa powyżej, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Wymierzając powodowi karę Prezes Urzędu zobowiązany jest wziął pod uwagę szereg okoliczności zarówno obciążających jaki i łagodzących, tak aby nakładana kara była zarówno jak najbardziej adekwatna do dokonanych przez stronę działań.

Zdaniem Sądu Prezes UKE rozważył wszelkie okoliczności mające wpływ na wymiar kary, uwzględniając zarówno okoliczności obciążające jak i łagodzące, dokładnie opisując każdą z nich w uzasadnieniu decyzji. Kara pieniężna, o której mowa powyżej, ma pełnić funkcję prewencji szczególnej i ogólnej, a więc być zarówno realną, odczuwalną dolegliwością dla ukaranego podmiotu, będącą reakcją na naruszenie przepisów, ale także wyraźnym ostrzeżeniem na przyszłość, zapobiegającym powtarzaniu nagannych zachowań.

Wysokość kary, jaka może zostać wymierzona, uregulowana w art. 56 ust. 3 ustawy Prawo energetyczne, nie może przekroczyć 15% przychodu ukaranego przedsiębiorcy odwołując się przy tym do przychodu uzyskanego przez

podmiot z działalności koncesjonowanej w roku podatkowym poprzedzającym dzień wydania decyzji na podstawie ustawy, w rozumieniu obowiązujących przedsiębiorcę o podatku dochodowym.

Bezsporne jest, że przychód osiągnięty przez powoda z działalności koncesjonowanej w 2013 roku, to jest roku poprzedzającym nałożenie kary wyniósł (...) złotych. Nałożona kara w wysokości 5000 zł stanowi zatem jedynie (...) uzyskanego przez powoda przychodu z działalności koncesjonowanej w 2013 roku. Zdaniem Sądu tak ustalona wysokość kary spełni swoją funkcję represyjną i prewencyjną oraz stanowić będzie wystarczająco wyraźne ostrzeżenie dla powoda na przyszłość, aby stosować się do przepisów prawa i przestrzegać udzielonej koncesji. Tak ustalona kara jest w ocenie Sądu odpowiednia do stwierdzonego naruszenia, a jej wysokość w żaden sposób nie można uznać za przekraczający możliwości finansowe powoda.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy w Warszawie – Sąd Ochrony Konkurencji i Konsumentów na podstawie art. 479⁵³ § 1 k.p.c. orzekł jak w pkt. I sentencji.

O kosztach postępowania orzeczono stosownie do wyniku sporu w oparciu o art. 98 k.p.c., w zw. z § 14 ust. 3 pkt. 2 w zw. z § 2 ust. 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu, zasądzając od powoda na rzecz pozwanego kwotę 360 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

SSO Dariusz Dąbrowski